

A tizenkét királykisasszony

Volt egyszer, hol nem volt, csak az biztos, hogy nagyon régen volt, volt egyszer egy király, s annak a királynak volt tizenkét leánya. Úgy féltette őket, mint a szeme fényit. Egy nagy terembe háltatta őket, s még kívül az ajtóra vaspántokat csináltatott, azt is lelekatolta, nehogy valakik a kisasszonyokhoz hozzáférjenek. Hát mégis minden reggel az vette észre, hogy mind a tizenkét kisasszonynak a cipője a küszöbre volt dobva, s összevissza volt táncolva, még el is voltak szakadva.

Hát nem tudta elképzelni, hogy hová járhattak ezek a leányok éjnek idején. Ki is hirdette az országban, hogy annak ad egy leányt a tizenkettő közül, aki meg tudja lesni, hogy hol járkálnak az ő leányai.

Hát vállalkoztak is hercegek, királyfik, grófok, mindenféle előkelőségű nép, de hát csak annyit értek vele, hogy el lettek csapva a palotából. Sokan próbálkoztak, de ki nem találta senki se. Nagy hirdetmények voltak kitéve a királyi városban minden falra. Megkapja a tizenkét leány közül, amelyiket választja.

Egyszer egy katona is megállott egy hirdetmény előtt, s ott olvasta. S ahogy olvasta, elkezdett sóhajtozni:

- Hej, ha én ezt tudhatnám, király lennék! Hüj, ha én király lennék, az milyen jó lenne!

Meghallotta ezt egy öreg remete. Azt mondja neki:

- Hallom, mi a kívánságod - azt mondja. - Én megtanítalak tégedet, hogy mit csináljál!

Hát a katona megörvend.

- Na, hallgass csak jól reám, figyeljél meg! Eridj csak nyugodtan, s jelentkezzél a királynál, hogy te meglesed a kisasszonyokat éjnek idején. Csak olyan szobába altasson tégedet, amelyiknek egy ajtója a kisasszonyok termébe nyílik. S az ne legyen bezárva. Akkor neked ott ádnak bort, hogy idd meg, de el ne fogadj semmit se, de tettesd magad, mintha megittad volna, öntsöd a kebeledbe. Meg aztán várjál, nesze, itt van ez a vékony szivarpapírnyi kabát, amelyik a földig eltakar. Ezt tedd bé a zsebedbe. S akkor aztán, mikor ezt magadra öltötted, tiszta láthatatlanná változol. Na, meghallgattad, megértetted? - azt mondja a remete.

- Megértettem, és köszönöm a jó tanácsát.

Na, avval el is indult a katona nagy bátran a királyi udvarba, s jelentkezett, hogy ő szeretné kitalálni, szeretné meglesni, hogy hová járnak a kisasszonyok.

- Jól van, fiam - azt mondja a király. - Ilyenekre van nekem szükségem.

Megetette ott, megitatta, akkor azt mondja neki:

- Mire van szükséged?

- Nekem nincsen semmire, csak ott hálhassak közel a teremhez, mert különben hogy vegyem észre, hogy hova mennek el!

- Jól van.

Egy olyan szobába tette őt a király, amelyiknek az ajtója a terembe nyílt. A kisasszonyok aztán már kellett volna készülődjenek azon az éjjel is, hogy menjenek. Hát elébb megittatták a katonát. Főztek valamilyen bájitalt, avval itatták meg a többieket is. Na, béviszi a legnagyobb királykisasszony a katonának. A katona már le volt feküdvé.

- Na, vitéz úr, igya meg ezt a bort. Mi is ittunk mindegyikünk - azt mondja -, s te se maradjál ki. Idd meg!

Elvette a katona óvatosan, s egykettőre béöntötte a kebelibe. A királykisasszony észre se vette, azt hitte, hogy megitta. Na, akkor vissza is feküdt az ágyba, és tette magát, hogy már aluszik, még horkolt is.

- Már jó mélyen aluszik - azt mondja a kisasszony - mehetünk, indulhatunk.

Egyszer csak hallotta a katona: tipegnek a cipők, öltöznek, készülődnek s kacagnak.

Azt mondja a legkisebb királyleány:

- Hát én nem tudom, nekem olyan rossz érzésem van!

Akkor reákiáltott a nagyobb királykisasszony:

- Te mindig ilyeneket beszélsz! Miért van rossz érzésed? Úgy alszik a szerencsétlen, ez bor nélkül is elaludt, halljátok, hogy horkol?

Na, egyszer csak látja a katona, hogy félrehúznak egy nagy sifont. Félrehúzzák, s ott volt egy titkos ajtó, s egy lejárát.

S hamar mind a tizenkettő azon a titkos ajtón ment le a föld alatti lakásba, föld alatti világba.

Hát ő is hamar magára öltötte a köpenyeget, a láthatatlan köpenyeget. Szaladt utánuk. Hát amint ment, véletlenül rálépett a kisebb királykisasszony ruhájára. Az elvisította magát. A többiek azt mondják neki:

- Mit félsz? Mit visítasz?

- Hát valaki megtapodta a ruhámat!

- Dehogya tapodta, biztosan egy szegbe akadtál meg!

Na, mennek. Hát mikor leérkeztek azon a hosszú, rengeteg lépcsőn, egy tiszta rézerdőbe érkeztek. Gyönyörű szép rézből való fák voltak, virágosak. Hát ahogy ment a katona, gondolta, ő letör egy ágat. Letört egy ágat, de az akkorát csengett. A kisasszony, a kisebb megijedt, elvisította magát.

- Jaj, mi az?

Azt mondják a többiek:

- Biztosan egy üdvlövés. A Hercegeket meglátjuk már nemsokára, azt jelenti.

Na, mennek tovább. Hát ahogy mennek, egy gyönyörű nagy rét volt ott. Az tiszta ezüstrét volt. Ott is voltak gyönyörű fák, ezüstvirágokkal. Gondolta a katona, onnét is tör egyet, legyen bizonyosság, hogy ő hol járt. Letört egy ezüstágot is. Megint csak megijedt a kisebbik leány, de a nagyobbik reája kiáltott. Mentek tovább. Hát ott is volt egy tágas hely, s azon az aranyréten aranyfa. Arról is letört egy aranyágot, s avval mentek tovább. Végül odaérkeztek egy rengeteg nagy tóhoz. S azon a tizenkét herceg várta tizenkét hajóval a kisasszonyokat.

Na, mindjárt mindegyik odaszaladt a saját hercegihez, amelyikkel táncolni szokott, s bűltek a hajóba.

Akkor a katona is béhelyezkedett abba, amelyikbe a kisebbik volt. Ment a herceg, vezette a hajót, s mind mondta, hogy ez a hajó milyen nehéz, mennyivel nehezebb, mint máskor.

- Hát biztosan nagy a meleg, s aztán azért.

Na, elmentek, s még a hajóbul ki se szálltak, láttak egy nagy-nagy épületet. Ki volt világítva. Szólott a zene, volt ott nagy mulatság.

Mikor a víz partjára értek, kiszállottak a hajóból, s a tizenkét herceg karon fogta a tizenkét kisasszonyt, s mentek bé a terembe. A katona is mindenütt utánuk a láthatatlan köpenyegben. Érkeztek, táncoltak, táncoltak. A katona is elvitte a királykisasszonyt, ő is táncolt. Akkor a kisasszony vizet kért tőle. A katona adott vizet, de hamar kiitta mind belőle.

Na, akkor azt mondja a kisasszony:

- Én nem tudom, mi lehet az, mikor inni akarnék, kiiszák előlem. Tiszta üres a pohár. Mikor elveszem, teli van, s akkor mégis tiszta üres. Nem jól érzem magam, egész éjjel nem jól voltam én!

A nagyobbik megint rákiáltott:

- Hallgass el, örökké csacsiskodsz!

Na, táncolnak, táncolnak egész hajnalfeléig. Egyszer aztán már kellett visszasiecsenek, nehogy megvirradjon. A hercegek hamar karonfogták a lányokat, s elvitték a tó partjára, beültették őket a hajóba, s visszavezették a túlsó partra. A katona szintén odaült, s velük ment. Egy darabig még velük tartott az útja, de amikor már a lépcső aljába értek, akkor hamar felfutott a lépcsőn, beszaladt a szobájába s lefeküdt. Mikorra a kisasszonyok béérkeztek, ő már horkolt. Tette magát, hogy alszik.

Megérkeznek, nézik ők is a katonát.

- Na, látjátok, hogy semmit nem tudott. Pfi, ez úgy elaludt, mint a bunda! Jól van, nincs semmi baj!

Levetkőznek s lefeküsznek.

Na, reggel a király hívhatja a katonát, hogy tud-e valamit.

- Tudok, felséges királyom!

- Na, mondd meg, hogy mit!

- Még nem mondhatom, még két éjjel itt kell legyek. Majd a harmadik éjjel megmondom.

- Jól van, fiam.

S akkor aztán eljött a második este. Ugyanúgy megismételték a dolgot.

Harmadik este megint ugyanúgy. A harmadik este, amikor megérkeztek a táncolóhelyre, akkor a katona az asztalról ellopott egy poharat. Azért, hogy a királynak felmutassa. Az aranypoháron mind a tizenkét leánynak rajta volt a neve. Azért is lopta el, mert meglátta rajta a királykisasszonyok nevét.

Na, akkor aztán mentek megint hazafelé. Hazaérkeztek. A királykisasszonyok semmit se tudtak, mert a katona megint úgy tett, mint annak előtte.

Na, várta már a király is az utolsó reggelt, hogy lássa az eredményt. Előhívja a katonát:

- Na, most aztán mondd meg a tiszta igazat!

- Én csakis azt, felséges királyom. A tiszta igazat. Mindent megtudtam.

- Jól van, fiam. Tiéd a lányom, amelyiket választod, csak mondd meg, hogy volt.

A királykisasszonyok hallgatóztak az ajtónál. Hallották, hogy a katona a világon mindent elmondott, s éppen úgy mondta, ahogy volt.

- Na, már nincs mit tagadjunk, ez mindent tud.

Mikor elmondta a katona, s bizonyságul megmutatta az aranyvesszőt, ezüstvesszőt meg az aranypoharat, akkor aztán már teljesen hitte a király. Megkérdezte a leányaitól is, elmondták azok is, hogy úgy volt.

- Na, jól van, fiam - azt mondja a király. - Itt a tizenkét leányom közül válasszad ki, amelyiket akarod.

- Hát, felséges királyom, megmondom a tiszta igazat, nekem a legkisebb tetszene. De hát azt mondja az ősi mondás: nem szabad az asztagot megkezdeni a fenekin, megelégszek hát a legnagyobbikkal is.

S akkor elvette a legnagyobbikat, nagy lakodalmat csaptak, hét nap, hét éjjel folyt a bor s a pálinka. Még a sánták is járták, ahogy csak tudták. Itt a vége....